

отъ децата до 80 годишнитѣ старци бранѣха упорито престолния градъ, мѣтаха стрели и копия срещу силния противникъ, който все повече налиташе като бѣсенъ. Храбростта на борцитѣ бѣ голѣма, но неприятелскитѣ пълчища всѣки день се умножаваха.

Поради дългата обсада хранитѣ се свършиха, а това влоши още повече положението на защитницитѣ. Навънъ отъ Търново не можеше да се излѣзе, нито можеше да влѣзе нѣкой да донесе каква годе вестъ отъ Ивана Шишмана. Уплахата бѣше голѣма, надеждата слаба.

Презъ тия страшни времена за Търново, единичиятъ човѣкъ, който застана начело на гражданитѣ, бѣше патриархъ Евтимий, втория следъ царя виденъ мжжъ въ последнитѣ дни на търновското царство, голѣмъ патриотъ и прочутъ книжовникъ по всички славянски земи. Евтимий бѣ родомъ отъ Търново и произлизаше отъ знатенъ родъ. Още отъ ранни години, като ученикъ на своя достоенъ учитель Теодосия, той бѣ изучилъ много високи науки и се бѣ заселилъ въ единъ манастиръ, дето преданно се занимаваше съ книжовна работа. Като най-ученъ човѣкъ на онова време, Евтимий бѣ избранъ (на 1375 година) за търновски патриархъ. Той се не занимаваше само съ църковни работи, а пишеше книги да просвѣщава народа, учеше го на добро, посочваше грѣшкитѣ му, затова бѣ обичанъ и уважаванъ отъ всички. Името му се бѣ прочуло въ съседнитѣ държави, та високи духовници отъ тамъ се допитваха до него по голѣмитѣ черковни въпроси. Той не живѣеше затворенъ въ своя патриаршески дворецъ, а бѣ постоянно между народа, посещаваше безъ разлика бедни и богати по домо-